

Arrest

nr. 194 576 van 2 november 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BYTTEBIER, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 24 mei 2004 een asielaanvraag in op Belgisch grondgebied. Zijn asielaanvraag werd op 16 september 2004 afgewezen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en verzoeker werd bevolen om het grondgebied te verlaten.

Op 4 juli 2005 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Die aanvraag werd op 9 september 2008 zonder voorwerp verklaard omdat hij op 25 juli 2008 werd toegelaten tot een verblijf.

Op 8 februari 2008 werd door verzoeker een vestigingsaanvraag ingediend in functie van zijn Belgische echtgenote. Op 25 juli 2008 werd hij toegelaten tot een verblijf in het Rijk en beschikte hij over een F-kaart.

Op 24 maart 2010 werd verzoekers verblijfsrecht beëindigd en kreeg hij het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 20 oktober 2010 diende verzoeker een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Die aanvraag werd op 17 januari 2013 onontvankelijk verklaard en verzoeker kreeg het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 9 mei 2014 erkende verzoeker een kind dat uit zijn relatie met I.B. geboren is op 1 juni 2012.

Verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 2 april 2015 werd eveneens onontvankelijk verklaard op 30 juni 2015.

Op 5 december 2016 treft de verwerende partij een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor acht jaar ten aanzien van verzoeker. Het tegen deze beslissing ingestelde annulatieberoep werd verworpen bij arrest nr. 185 892 van 26 april 2017, vermits verzoeker geen vraag tot horen indiende m.b.t. de beschikking van de Raad van 14 maart 2017, waarin werd gesteld dat verzoeker is tekort geschoten in zijn wettelijke verplichting om zijn intentie omtrent het al dan niet indienen van een synthesememorie tijdig kenbaar te maken.

Verzoeker werd op 24 juli 2017 ter beschikking gesteld van de regering, nadat hij op 30 september 2016 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden door de correctionele rechtbank van Oudenaarde en op 1 maart 2017 door het hof van beroep te Antwerpen voor een gevangenisstraf van 1 jaar.

Een tweede asielaanvraag die door verzoeker werd ingediend op 2 mei 2017 werd niet in overweging genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het beroep tegen deze beslissing werd op 19 oktober 2017 verworpen door de Raad.

Op 25 oktober 2017 kreeg verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing werd dezelfde dag betekend.

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer,

[A.E.] [...]

nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt als mededader – bendevorming-deelname – heling – andere misdrijven, feiten waarvoor hij op 30/09/2016 door de Correctionele Rechtbank van Oudenaarde werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden + onmiddellijke aanhouding.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan bendevorming-deelname; poging tot misdaad; heling van zaken bedoeld in artikel 42.3 SWB (witwassen) feiten waarvoor hij op 01/03/2017 door het hof van beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres

□ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt als mededader – bendevorming-deelname – heling – andere misdrijven, feiten waarvoor hij op 30/09/2016 door de Correctionele Rechtbank van Oudenaarde werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden + onmiddellijke aanhouding.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan bendevorming-deelname; poging tot misdaad; heling van zaken bedoeld in artikel 42.3 SWB (witwassen) feiten waarvoor hij op 01/03/2017 door het hof van beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werden op 18/05/2010, 21/02/2013 en 30/06/2015. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene is onderworpen aan een inreisverbod van 8jaar dat hem betekend werd op 05/12/2016.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum.

Een asielaanvraag werd door betrokkene ingediend op 02/05/2017 en werd bij beslissing van 30/05/2017 niet in overweging genomen. Betrokkene heeft een beroep tegen die beslissing ingediend. Op 19/10/2017 het beroep werd door RVV verworpen.

In zijn vragenlijst hoorplicht ingevuld op 25/10/2017, heeft betrokkene verklaard een kind, een zus en een duurzame relatie in België te hebben.

Betrokkene diende een wettelijke samenwoonstdossier met een Belgische onderdaan. Op 03/01/2017 werd zijn samenwoonstdossier geweigerd door de Burgerlijke Stand. Bovendien, geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Nigeria geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarige) kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst.

Bovendien het feit dat de partner, de zoon en de zus van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt als mededader – bendevoorming-deelname – heling – andere misdrijven, feiten waarvoor hij op 30/09/2016 door de Correctionele Rechtbank van Oudenaarde werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden + onmiddellijke aanhouding.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan bendevoorming-deelname; poging tot misdaad; heling van zaken bedoeld in artikel 42.3 SWB (witwassen) feiten waarvoor hij op 01/03/2017 door het hof van beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werden op 18/05/2010, 21/02/2013, en 30/06/2015. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene is onderworpen aan een inreisverbod van 8jaar dat hem betekend werd op 05/12/2016.

Een asielaanvraag werd door betrokkene ingediend op 02/05/2017 en werd bij beslissing van 30/05/2017 niet in overweging genomen. Betrokkene heeft een beroep tegen die beslissing ingediend. Op 19/10/2017 het beroep werd door RVV verworpen.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...]"

De repatriëring van verzoeker is voorzien voor 3 november 2017.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Er zijn geen elementen die dit wettelijk vermoeden onderuit halen. Het uiterst dringende karakter van de vordering wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het staat dan ook vast. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori de schorsing ervan.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker op,

“Schending van artikel 8 en 12, juncto artikel 13 EVRM en artikels 7, 9, 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 74/13 Vw., schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van de beginselen van behoorlijk bestuur, rechtszekerheid en het zorgvuldigheidsprincipe.”

Verzoeker betoogt als volgt:

“Noch in de beslissing tot terugleiding naar de grens, noch in de beslissing tot vasthouding wordt enige motivatie opgenomen omtrent artikel 8 EVRM.

Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten werd er wél gemotiveerd over verzoekers gezinsleven, doch op een wijze die niet draagkrachtig is en artikel 8 EVRM schendt.

Verwerende partij stelt dat verzoeker ten aanzien van zijn zoon geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk kan maken, omdat hij er niet mee zou samenwonen en de uitwijzing daarom een minder ontwrichtende impact zou hebben op diens leven. Verwerende partij houdt echter geen rekening met het

feit dat verzoekers zoon wel degelijk op regelmatige basis bij zijn vader verblijft én gaat volledig voorbij aan zijn gezinsleven met zijn huidige partner.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat “[b]ij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

a) het belang van het kind;

b) het familie- en gezinsleven;

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.”

Dit artikel werd naar Belgisch recht omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: “[b]ij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Hieruit blijkt dat de Terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet de ruimte laten en zelfs een verplichting opleggen aan verwerende partij om bij het nemen van verwijderingsbeslissingen het familieleven, gezinsleven én het belang van het kind in aanmerking te nemen.

Artikel 8 EVRM bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Om zich te kunnen beroepen op dit artikel, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Met betrekking tot het bestaan van een familie- en gezinsleven, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T.I Finland, § 150). Het kan zowel om een de jure gezinsleven gaan, maar het kan evengoed om een feitelijk gezinsleven gaan.

Tussen ouders en kinderen is er quasi altijd een gezinsband, ook als deze ouders gescheiden zijn (EHRM Berehab e.a. t. Nederland, 21 juni 1988, nr. 10730/84).

In casu is de sterk afhankelijke gezinsband tussen verzoeker en zijn zoon duidelijk. Verzoeker is vader van een vijfjarig kindje met verblijfsrecht in België. Tyrese verblijft om de veertien dagen een weekend en de helft van alle schoolvakanties bij zijn vader (en bij uitbreiding bij diens nieuwe partner [C.C.], nu zij samenwonen). Het is duidelijk dat verzoekers zoon niet enkel een bijzonder goede band heeft met zijn vader, maar ook erg gehecht is aan zijn stiefmoeder.

Aan het bestaan van een gezinsleven, of aan de hechtheid hiervan, kan dan ook niet getwijfeld worden.

De bestreden beslissing stelt verkeerdelijk dat “de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarige) kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal

worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst.”

Zoals aangetoond dient verzoeker wel degelijk te worden beschouwd als (deels) samenwonend met zijn zoon, en dat zijn verwijdering wel degelijk een enorm ontwrichtende impact zal hebben op zijn leven.

Nu verzoeker zich de laatste maanden in de gevangenis bevond was het inderdaad onmogelijk dat zijn zoon bij hem verbleef. Het is echter steeds de bedoeling geweest dat deze verblijfsregeling zou worden hersteld van zodra verzoeker in vrijheid wordt gesteld. Bovendien neemt verzoekers huidige partner zijn zoon regelmatig mee om zijn vader te gaan bezoeken in de gevangenis of het gesloten centrum.

Het zal daarbij tevens quasi onmogelijk worden hun affectieve band te onderhouden vanop afstand. Verzoekers zoon [T.] is slechts vijf jaar oud, waardoor hij niet in staat is zelfstandig contact te onderhouden met zijn vader. Hij zal hiervoor steeds afhankelijk zijn van de hulp van anderen, in het bijzonder zijn moeder. Een vijfjarig kind kan namelijk niet uit eigen beweging een telefoon- of Skypegesprek met zijn vader tot stand brengen, laat staan hem op eigen houtje gaan bezoeken in Nigeria – een land waar hij nooit in zijn leven is geweest, geen enkele voeling mee heeft noch de taal van spreekt. Daarbij loopt ook het prijskaartje van een reis naar Nigeria erg op. Ook hiervoor zal [T.] bijgevolg volledig afhankelijk zijn van anderen om deze reis te financieren.

Ook wanneer hij bijvoorbeeld samen met de huidige partner van verzoeker contact zou kunnen opnemen met zijn vader, is de medewerking van zijn moeder nog steeds onontbeerlijk. Zij moet namelijk toelating geven dat mevrouw [C.] tijd met hem mag doorbrengen. Daarenboven zullen telefonische of online contacten tussen vader en zoon erg moeizaam verlopen, gelet op zijn zeer jonge leeftijd.

Verzoekers zoon [T.] zal bijgevolg steeds afhankelijk zijn van zijn moeder. Gelet op het feit dat de moeder van [T.] verzoekers ex-partner is, is het geenszins evident dat zij op regelmatige basis contact zal nemen met verzoeker opdat hij met zijn zoon zou kunnen praten. Het is al helemaal onwaarschijnlijk dat zij naar Nigeria zal afreizen opdat haar ex-partner tijd zou kunnen doorbrengen met zijn zoon, noch dat zij haar vijfjarige zoon enkele weken aan iemand anders zou toevertrouwen om de reis naar Nigeria te ondernemen. Zij onderneemt immers nu al geen enkele stappen om het contact tussen vader en zoon in stand te houden nu verzoeker opgesloten zit.

Ten slotte zou ook het contact tussen [T.] en mevrouw [T.] grotendeels eindigen indien verzoeker gedwongen zou worden verwijderd van het grondgebied. Dit contact zou namelijk eveneens volledig afhangen van de wil van de biologische moeder van [T.] om relaties te onderhouden met de nieuwe partner van haar ex.

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met de feitelijke omstandigheden inclusief de zeer jonge leeftijd van verzoekers zoon in haar beoordeling en ging hierdoor uiterst onzorgvuldig te werk.

Het beschermde privéleven omhelst daarnaast erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer: gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen. Het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap maakt privéleven uit: “However, as Article 8 also protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see *Pretty v. the United Kingdom*, no. 2346/02, § 61), and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see *Mikulić v. Croatia*, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-I), it must be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitute part of the concept of “private life” within the meaning of Article 8. Regardless of the existence or otherwise of a “family life”, therefore, the Court considers that the expulsion of a settled migrant constitutes interference with his or her right to respect for private life. It will depend on the circumstances of the particular case whether it is appropriate for the Court to focus on the “family life” rather than the “private life” aspect.” (EHRM, GK, Üner t. Nederland, 5 juli 2005, §59.)

Verzoekers privéleven bestaat onder andere uit het feit dat hij hier al zeer lang verblijft. Hij heeft hier namelijk quasi zijn volledig volwassen leven doorgebracht, heeft daardoor duurzame banden met zijn omgeving opgebouwd, is cultureel en economisch geïntegreerd, heeft hier een partner en zoontje, vrienden, kennissen,

De bestreden beslissing bevat geen enkele motivatie over dit privéleven. Dit werd op geen enkele manier in rekening gebracht door verwerende partij.

Nu vaststaat dat er wel degelijk sprake is van een gezins- en privéleven, en verwerende partij hiervan op de hoogte was, moet er gekeken worden of er sprake is van een inmenging in dit gezinsleven.

Elke lidstaat heeft het recht het verblijf en binnenkomst van vreemdelingen te controleren onder het EVRM. Het EVRM garandeert geen recht op verblijf of binnenkomst op zich, en in Uner v. Nederland stelt de Grote Kamer van het Hof daarbij in §54 “ (...) and, in pursuance of their task of maintaining public order, Contracting States have the power to expel an alien convicted of criminal offences. However, their decisions in this field must, in so far as they may interfere with a right protected under paragraph 1 of Article 8, be in accordance with the law and necessary in a democratic society, that is to say justified by a pressing social need and, in particular, proportionate to the legitimate aim pursued (see Dalia v. France, judgment of 19 February 1998, Reports 1998-I, p. 91, § 52; Mehemi v. France, judgment of 26 September 1997, Reports 1997-VI, p. 1971, § 34; Boultif v. Switzerland, cited above, § 46; and Slivenko v. Latvia [GC], no. 48321/99, ECHR 2003-X, § 113)”

Een lidstaat kan dus in geval van misdrijven een veroordeelde vreemdeling het land uitzetten, mits deze beslissing in overeenstemming is met wat voorzien is door de wet, noodzakelijk is in een democratische samenleving, en proportioneel ten opzichte van een legitiem doel, dus in zoverre het tweede lid van artikel 8 EVRM gerespecteerd werd.

In Üner t. Nederland zet de Grote Kamer nog eens de lijnen uit met betrekking tot artikel 8 EVRM in het geval er een misdrijf gepleegd werd. Er wordt aangegeven dat zelfs als de bepaling geen absoluut recht op niet-verwijdering inhoudt, de case-law van het Hof wel erg duidelijk maakt dat er omstandigheden zijn waarbij een verwijdering aanleiding geeft tot een schending van het recht op een privéleven.

“Even if Article 8 of the Convention does not therefore contain an absolute right for any category of alien not to be expelled, the Court's case-law amply demonstrates that there are circumstances where the expulsion of an alien will give rise to a violation of that provision (see, for example, the judgments in Moustaquim v. Belgium, Beldjoudi v. France and Boultif v. Switzerland, cited above; see also Amrollahi v. Denmark, no. 56811/00, 11 July 2002; Yilmaz v. Germany, no. 52853/99, 17 April 2003; and Keles v. Germany, 32231/02, 27 October 2005).” (EHRM, GK, Uner t. Nederland, 5 juli 2005, §57)

Het Hof geeft in Uner v Nederland aan wat de criteria zijn die gebruikt moeten worden om in te schatten of een inmenging in het privéleven noodzakelijk is in een democratische samenleving en proportioneel is t.o.v. een legitiem doel:

“In the case of Boultif the Court elaborated the relevant criteria which it would use in order to assess whether an expulsion measure was necessary in a democratic society and proportionate to the legitimate aim pursued. These criteria, as reproduced in paragraph 40 of the Chamber judgment in the present case, are the following:

- the nature and seriousness of the offence committed by the applicant;*
- the length of the applicant's stay in the country from which he or she is to be expelled;*
- the time elapsed since the offence was committed and the applicant's conduct during that period;*
- the nationalities of the various persons concerned;*
- the applicant's family situation, such as the length of the marriage, and other factors expressing the effectiveness of a couple's family life;*
- whether the spouse knew about the offence at the time when he or she entered into a family relationship;*
- whether there are children of the marriage, and if so, their age; and the seriousness of the difficulties which the spouse is likely to encounter in the country to which the applicant is to be expelled.*

58. The Court would wish to make explicit two criteria which may already be implicit in those identified in the Boultif judgment: - the best interests and well-being of the children, in particular the seriousness of the difficulties which any children of the applicant are likely to encounter in the country to which the applicant is to be expelled; and - the solidity of social, cultural and family ties with the host country and with the country of destination. As to the first point, the Court notes that this is already reflected in its existing case law (see, for example, Şen v. the Netherlands, no. 31465/96, § 40, 21 December 2001, Tuquabo-Tekle and Others v. the Netherlands, no. 60665/00, § 47, 1 December 2005) and is in line with the Committee of Ministers' Recommendation Rec(2002)4 on the legal status of persons admitted for family reunification (see paragraph 38 above). As to the second point, it is to be noted that, although the

applicant in the case of Boultif was already an adult when he entered Switzerland, the Court has held the “Boultif criteria” to apply all the more so (à plus forte raison) to cases concerning applicants who were born in the host country or who moved there at an early age (see Mokrani v. France, no. 52206/99, § 31, 15 July 2003). Indeed, the rationale behind making the duration of a person's stay in the host country one of the elements to be taken into account lies in the assumption that the longer a person has been residing in a particular country the stronger his or her ties with that country and the weaker the ties with the country of his or her nationality will be. Seen against that background, it is self-evident that the Court will have regard to the special situation of aliens who have spent most, if not all, their childhood in the host country, were brought up there and received their education there.” (EHRM, GK, Ünner t. Nederland, 5 juli 2005, §§57-58)

In het geval van vreemdelingen die veroordeeld werden voor een misdrijf dient bijgevolg te worden nagegaan of de uitwijzing noodzakelijk is in een democratische samenleving en proportioneel is met het doel van de maatregel, in het bijzonder rekening houdende met de Boultif-criteria, quod non.

Verzoeker heeft effectief enkele jaren geleden een misstap begaan, waarvoor hij zijn straf recentelijk heeft uitgezeten. In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert betekent dit echter geenszins dat verzoeker automatisch een actueel gevaar voor de openbare orde uitmaakt. Verzoeker heeft zijn leven gebeterd, mede door de goede invloed van zijn nieuwe partner en is op dit ogenblik geen enkel gevaar meer voor de openbare orde. Ten slotte blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker reeds enkele asielaanvragen en aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, die allen negatief werden afgesloten. Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken ondanks al deze elementen zo lang gewacht heeft met actie te ondernemen duidt er op dat de maatregel niet noodzakelijk is in een democratische samenleving, anders had verwerende partij wel spoediger en diligenter gehandeld.

Verzoekers familie-, gezins- en privéleven weegt dan ook veel zwaarder door dan het belang voor de Staat hem verwijderd te zien. Er kan niet worden ingezien waarom de maatregel noodzakelijk is in een democratische samenleving noch proportioneel is.

Net zoals de overige bepalingen van het EVRM, heeft artikel 8 van het EVRM te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka t. België, § 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 lichtte Uw Raad het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe:

“Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

De beleids marge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst, het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voorzetten van het gezinsleven op

het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70).(...)

De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54)."

Deze proportionaliteitstoets had (cf. Boultif-criteria) ook als element moeten in rekening brengen dat verzoeker reeds 16 jaar in België verblijft waardoor hij een enorm sterk netwerk heeft uitgebouwd, én over een feitelijk gezinsleven beschikt met zowel zijn Belgische partner sedert anderhalf jaar als zijn eigen zoontje met wie hij een bijzonder sterke band heeft opgebouwd en voor wie het quasi onmogelijk zou zijn contact te onderhouden bij een verwijdering.

Op 12 augustus 2016 trachtten verzoeker en zijn partner overigens hun wettelijke samenwoning te registreren bij de ambtenaar van de burgerlijke stand, verantwoordelijk voor Vreemdelingenzaken, wat een verlengde uitmaakt van de Dienst Vreemdelingenzaken. Tegen de weigeringsbeslissing is nog steeds een beroep aanhangig. Er kan dan ook onmogelijk getwijfeld worden aan het bestaan van de partnerrelatie tussen verzoeker en zijn partner.

De bestreden beslissing houdt daarenboven geen enkele rekening met het hoger belang van het kind. De bestreden beslissing vermeldt niets met betrekking tot de leeftijd van zijn zoontje en de kwetsbare positie waarin hij zich bevindt. Het belang van ieder kind dat door de bestreden beslissing geraakt wordt dient een essentiële overweging te vormen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel. In casu gaat het over verzoekers vijfjarige zoon die, vooraleer hij in de gevangenis zat, op zeer regelmatige basis bij hem verbleef, die zal moeten opgroeien zonder zijn vader en de manier waarop hij geraakt zal worden door de beslissing. Hiermee werd onvoldoende rekening gehouden door verwerende partij.

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, luidt:

"De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.
2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. ..."

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: "1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegeedeeld. (...)"

Overweging 22 van de Terugkeerrichtlijn verduidelijkt dat "[o]vereenkomstig het Verdrag van 1999 van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind dienen de lidstaten bij de uitvoering van deze richtlijn het belang van het kind voorop te stellen. Overeenkomstig het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dienen de lidstaten bij de uitvoering van deze richtlijn de eerbiediging van het gezinsleven voorop te stellen."

Overweging 24 voegt hieraan toe: "In deze richtlijn worden de grondrechten en de beginselen in acht genomen die met name in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden erkend."

De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)” (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag in ‘General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1)’ van 29 mei 2013, het volgende:

“1. Article 3, paragraph 1, of the Convention on the Rights of the Child gives the child the right to have his or her best interests assessed and taken into account as a primary consideration in all actions or decisions that concern him or her, both in the public and private sphere. Moreover, it expresses one of the fundamental values of the Convention. The Committee on the Rights of the Child (the Committee) has identified article 3, paragraph 1, as one of the four general principles of the Convention for interpreting and implementing all the rights of the child,¹ and applies it as a dynamic concept that requires an assessment appropriate to the specific context.”

De specifieke individuele context van elk kind dient in overweging genomen te worden bij het beoordelen van het belang van het kind in kwestie.

“5. The full application of the concept of the child's best interests requires the development of a rights-based approach, engaging all actors, to secure the holistic physical, psychological, moral and spiritual integrity of the child and promote his or her human dignity.”

Een holistische beoordeling die rekening houdt met de ontwikkeling en integriteit van het kind dringt zich op.

“6. The Committee underlines that the child's best interests is a threefold concept:

(a) A substantive right: (...)

(b) A fundamental, interpretative legal principle: If a legal provision is open to more than one interpretation, the interpretation which most effectively serves the child's best interests should be chosen. The rights enshrined in the Convention and its Optional Protocols provide the framework for interpretation.”

Het belang van het kind is niet enkel een substantieel recht, maar ook een fundamentele interpretatiewijze van wettelijke bepalingen.

“32. The concept of the child's best interests is complex and its content must be determined on a case-by-case basis. It is through the interpretation and implementation of article 3, paragraph 1, in line with the other provisions of the Convention, that the legislator, judge, administrative, social or educational authority will be able to clarify the concept and make concrete use thereof. Accordingly, the concept of the child's best interests is flexible and adaptable. It should be adjusted and defined on an individual basis, according to the specific situation of the child or children concerned, taking into consideration their personal context, situation and needs. For individual decisions, the child's best interests must be assessed and determined in light of the specific circumstances of the particular child.”

Opnieuw wordt de nood aan een specifieke benadering die rekening houdt met alle relevante omstandigheden van het kind benadrukt.

“42. States must create an environment that respects human dignity and ensures the holistic development of every child. In the assessment and determination of the child’s best interests, the State must ensure full respect for his or her inherent right to life, survival and development.”

Het is vaste rechtspraak van het EHRM dat het belang van het kind een primordiale overweging vormt bij het beoordelen van iemands rechten onder artikel 8 EVRM (EHRM, Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands, 31 januari 2006, nr. 50435/99)

Het doel van artikel 8 EVRM is, zeker wanneer het jonge kinderen betreft, het vertrouwd netwerk te beschermen dat zich rond een kind ontplooit en het kind stimuleert, verzorgt en helpt ontwikkelen. Centraal hierin staan de zorg en de persoonlijkheidsopbouwende identiteitsrelatie. Het recht op een gezinsleven zoals vervat in artikel 8 EVRM erkent het fundamentele belang van dit zorgnetwerk voor de integriteit van het individu. In dezelfde zin beschermt het EHRM het privéleven van een persoon als het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap (EHRM, Uner v. the Netherlands, op. cit., judgment of 5 July 2005, §59).

Recent heeft het EHRM in het arrest Jeunesse t. Nederland van 3 oktober 2014 nog duidelijker gesteld in welke mate lidstaten het belang van het kind moeten laten primeren.

Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn. Volgens het EHRM moeten nationale overheden steeds de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit onderzoeken van een uitwijzing om een effectieve bescherming te geven aan de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden en om voldoende gewicht te geven aan hun hoger belang:

“109. Where children are involved, their best interests must be taken into account (see Tuquabo-Tekle and Others v. the Netherlands, no. 60665/00, § 44, 1 December 2005; mutatis mutandis, Popov v. France, nos. 39472/07 and 39474/07, §§ 139-140, 19 January 2012; Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135; and X v. Latvia [GC], no. 27853/09, § 96, ECHR 2013). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and X v. Latvia, cited above, § 96). Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.”

Er werd in casu op geen enkele manier rekening gehouden met het hoger belang van het kind en de impact van de bestreden beslissing op het kind. Nochtans is de enorme weerslag van de bestreden beslissing op verzoekers kind overduidelijk. Wanneer verzoeker aangehouden blijft (en bij uitbreiding nadien van het grondgebied verwijderd) zal zijn kind moeten opgroeien zonder zijn vader nu er geen recht op gezinshereniging bestaat tussen een minderjarig derdelands kind en diens ouders. Zijn kind zal zijn mannelijk rolmodel verliezen, zonder degelijk te kunnen begrijpen waarom verzoeker verdwijnt. Daarbij zullen de bestaande banden tussen hen volledig worden verbroken, en wordt hen de mogelijkheid ontnomen om hun hechte band verder uit te bouwen. Zoals supra aangetoond zal niet alleen zijn recht om niet van de ouders te worden gescheiden worden aangetast, maar ook zijn recht om rechtstreeks persoonlijk contact met verzoeker te onderhouden, nu dit zeer moeilijk zo niet onmogelijk blijkt als vijfjarige.

Het is duidelijk dat verwerende partij op geen enkele manier rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind, en de weerslag van de beslissing op hem. Het onderzoek van verwerende partij was dan ook uiterst onzorgvuldig. Verwerende partij had terdege rekening moeten houden met alle feitelijke omstandigheden van het geval, quod non.

De bestreden beslissing schendt daardoor niet enkel artikel 8 EVRM, maar ook artikel 24 van het Handvest, door geen rekening te houden met het belang van het kind, en het bestaande gezinsleven van verzoekster en haar kinderen onvoldoende in rekening te brengen.

We kunnen dus het volgende concluderen. In casu is er prima facie een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, en was verwerende partij hiervan op de hoogte. De bestreden beslissing zorgt ervoor dat dit gezinsleven totaal verscheurd wordt, en dat verzoeker voor langere tijd zijn eigen partner en zoon niet meer kan zien. De dienst Vreemdelingenzaken heeft dan ook kennelijk onredelijk en in strijd met artikel

8 EVRM gehandeld, door onvoldoende rekening te houden met verzoekers gezinsleven en de feitelijke omstandigheden.

Op basis van de Boultif-criteria kan onmogelijk besloten worden dat verzoekers verwijdering proportioneel is en noodzakelijk in een democratische samenleving. De zogenaamde openbare orde feiten dateren van bijna twee jaar geleden, waarvoor verzoeker ook zijn straf heeft uitgezeten. Verzoeker heeft reeds anderhalf jaar een relatie met een Belgische partner en heeft een vijfjarig zoontje met verblijfsrecht van onbeperkte duur op het Belgisch grondgebied, die ernstige moeilijkheden zou kennen om zijn vader te bezoeken in Nigeria.

Verwerende partij heeft bijgevolg ook onvoldoende rekening gehouden met het hoger belang van het kind zoals vereist door artikel 74/13 Vw.

Verzoekende partij beschikt niet over een effectieve manier om haar grieven onder artikel 8 en 12 EVRM te laten onderzoeken, hetgeen haar rechten onder artikel 13 EVRM schendt.

Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen”.

2.3.2.2. Een kernpunt van verzoekers betoog in het kader van de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM is dat de verwerende partij te weinig oog heeft gehad voor de specifieke individuele situatie van zijn kind, m.i.v. van diens zeer jonge leeftijd. Verzoeker is van oordeel dat de verwerende partij onzorgvuldig is te werk gegaan bij de belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM en hierbij onvoldoende rekening heeft gehouden met het belang van zijn kind. Verzoeker preciseert dat hij de vader is van een vijfjarig kindje dat verblijfsrecht heeft in België. Hij verwijst naar de omgangsregeling die i.v.m. dit kind werd uitgewerkt tussen hem en de moeder van zijn kind op 29 december 2016, waarvan een bewijs wordt gevoegd bij het verzoekschrift. Hieruit blijkt dat verzoeker en zijn ex-partner het ouderlijk gezag gezamenlijk uitoefenen over hun in 2012 geboren gemeenschappelijk kind dat verzoeker op 9 mei 2014 heeft erkend. Hierin kan ook worden gelezen dat dit kind zijn hoofdverblijf heeft bij de moeder, dat er een omgangsregeling voorzien is voor verzoeker doorheen het jaar (om de veertien dagen een weekend) alsook voor school- en zomervakanties (de helft ervan) en dat verzoeker 100 euro bijdraagt voor het onderhoud van zijn zoontje. Volgens verzoeker heeft hij een hechte band met zijn zoontje, staat hij mee in voor diens opvoeding en dient hij te worden beschouwd als zijnde (deels) samenwonend met zijn zoontje, ook al was het onmogelijk dat zijn zoontje bij hem verbleef nu hij zich de laatste maanden in de gevangenis/het gesloten centrum bevond. Verzoeker wijst er nog op dat zijn huidige vriendin zijn zoontje regelmatig meebracht om hem aldaar te bezoeken.

2.3.2.3. Onderhavige zaak heeft betrekking op een situatie van weigering van een voortgezet verblijf. Dit blijkt uit de bestreden beslissing en ook uit de nota. In zulk een geval aanvaardt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen (cf. EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M. v. Zwitserland, par. 47; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci v. Zwitserland, par. 53; EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, Shala v. Zwitserland, par. 40; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic v. Zwitserland, par. 49). Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze is geïnspireerd door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De noodzaak van de inmenging impliceert dat de inmenging wordt gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel. Het bestuur beschikt in deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van ‘fair balance’-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen

van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

2.3.2.4. Bij de afweging tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, quod in casu, dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136). Dienaangaande moeten nationale beslissingsorganen, bij afweging van de belangen van kinderen, alle elementen van bewijs toetsen ten aanzien van de praktische gevolgen, de haalbaarheid en de proportionaliteit van de verwijdering van de ouder met vreemde nationaliteit, teneinde daadwerkelijke bescherming te verschaffen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de rechtstreeks betrokken kinderen / de kinderen die rechtstreeks geraakt worden door de verwijderingsbeslissing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). De impact van de bestreden beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. Bijzondere aandacht wordt daarom besteed aan omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118).

2.3.2.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij niet betwist dat er sprake is van een gezinsleven tussen verzoeker en zijn thans vijfjarige zoon uit een vorige relatie. De bestreden beslissing stelt in dit verband het volgende: *“De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarige) kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. Bovendien het feit dat de partner, de zoon en de zus van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.”*

2.3.2.6. Uit de bovenvermelde motivering blijkt niet dat de verwerende partij oog heeft gehad voor de concrete individuele situatie van verzoekers kind. Deze motivering geeft geen blijk van een zorgvuldig onderzoek naar alle relevante feiten en omstandigheden die verzoekers kind betreffen en de band die hij met dit kind heeft zodat de concrete impact van een verwijderingsmaatregel op dit kind kan worden nagegaan. De Raad kan zich niet van de indruk ontdoen dat de verwerende partij zonder zorgvuldig onderzoek van de concrete situatie, waarbij ze zelfs algemeen gewag maakt van verzoeker en zijn *“(minderjarige) kinderen”*, gewoon poneert dat de verwijderingsmaatregel geen ontwrichtende impact heeft, dat er contact mogelijk is via telefoon en internet en dat er geen beletsel bestaat om verzoeker te gaan opzoeken in diens land van herkomst.

2.3.2.7. Uit het lijvig administratief dossier heeft de Raad zelf de elementen gepuurd die betrekking hebben op de band tussen verzoeker en zijn zoontje. Hierin bevindt zich namelijk nergens een analyse van de verwerende partij aangaande deze band. Verzoekers zoontje werd geboren op 1 juni 2012. Verzoeker heeft zijn zoontje op 9 mei 2014 erkend. Het kind is geboren uit een relatie die verzoeker had met I.B. die de Nigeriaanse nationaliteit heeft en een verblijfsrecht heeft in België. Op 26 maart 2015 diende verzoeker een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker maakte op dat moment gewag van zijn zoontje en wijst op het recht op gezinsleven met hem. Hij zette uiteen dat hij intens contact met zijn zoontje heeft, dat er een regeling van co-ouderschap is en dat hij financieel bijdraagt voor de opvoeding van zijn zoon, met name 200 euro. De verwerende partij verwierp deze aanvraag op 4 juni 2016 stellende dat er geen bewijzen zijn van co-ouderschap en onderhoudsgeld en dat bovendien blijkt dat verzoeker samen met zijn zoontje en diens moeder op hetzelfde adres verblijft. Er wordt door de verwerende partij ook gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst slechts een tijdelijke scheiding betreft van zijn partner en zijn kind zodat geen schending van artikel 8 van het EVRM kan worden weerhouden. Verzoeker vertoeft

vervolgens onophoudelijk in de gevangenis/gesloten centra van 26 augustus 2016 tot op heden. In het administratief dossier bevindt zich voorts een verslag van een interview afgenomen op 26 januari 2017 door de ambassade van Nigeria in aanwezigheid van de verwerende partij. Hieruit blijkt dat verzoeker wijst op het zoontje dat hij heeft met zijn ex-vriendin, en verklaart hij dat hij zijn zoontje soms nog ziet aangezien hij geen ruzie heeft met zijn ex-vriendin. Hij stelt eveneens dat als hij tijd heeft, hij zijn zoontje ophaalt om iets te doen met hem. Hij verklaart ook een nieuwe relatie te hebben en dat zijn nieuwe vriendin bijdraagt aan de opvoeding van zijn kind. De weergave van het interview wordt afgesloten met de zinsnede, *“De consul zou graag meer weten over de relatie van betrokkene met zijn zoon”*. Uit een niet nader gedateerd *“rapport DID”*, opgesteld door D. A. ten behoeve van het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn vasthouding onder meer bezoek krijgt van zijn ex-vriendin en zijn zoontje. Voorts bevat dit rapport ook een weergave van een interview met verzoeker in de gevangenis van Tongeren op 2 december 2016. Hierin verklaart verzoeker dat hij een repatriëring niet menselijk acht onder meer gezien zijn zoon. Dat verzoeker regelmatig tijdens zijn vasthouding bezoek krijgt van zijn zoontje blijkt ook uit een historiek van het dossier dat opgesteld werd op 7 juli 2017 door M. A. In het administratief dossier zitten voorts verschillende gehoorverslagen waarbij verzoeker stevast wijst op de aanwezigheid van zijn zoontje. Bij het verzoekschrift wordt zoals reeds gezegd het bewijs van een omgangsregeling gevoegd die i.v.m. verzoekers zoontje werd uitgewerkt tussen verzoeker en de moeder van zijn kind op 29 december 2016. Voor de inhoud ervan wijst de Raad naar het gestelde in punt 2.3.2.2. Verder worden bij het verzoekschrift ook nog foto's gevoegd van verzoeker met zijn zoon, samen met zijn nieuwe vriendin of met zijn ex-vriendin.

2.3.2.8. Uit het bovenvermelde blijkt dat er zich in het administratief dossier ruimschoots elementen bevinden op grond waarvan de verwerende partij in de bestreden beslissing een afweging had kunnen maken aangaande het belang van verzoekers kind, waarbij de specifieke individuele context in overweging wordt genomen. De Raad wijst er nog op dat in dit verband geen abstractie kan worden gemaakt van het inreisverbod van 8 jaar dat verzoeker werd opgelegd en dat ingaat vanaf verzoekers verwijdering van het grondgebied (cf. Hof van Justitie, zaak Ouhrani, C-225/16 van 26 juli 2017). Het is pas aan de hand van een schets van de individuele situatie van een kind van vijf jaar waarvan verzoeker de vader is en waarbij uit het administratief dossier en uit de stukken gevoegd bij het verzoekschrift blijkt dat verzoeker zijn gezinsleven met zijn zoontje daadwerkelijk invult, dat de verwerende partij daadwerkelijk kan afwegen of de verwijderingsmaatregel een minder ontwrichtende impact heeft op verzoekers zoon en of er voor dit kind van vijf jaar waarvan de moeder de ex-vriendin is van verzoeker, praktische en financiële beletselen zijn om zijn vader te gaan bezoeken in zijn land van herkomst gedurende de periode van 8 jaar dat het inreisverbod geldt en of dan in tussentijd indirecte contacten met internet en telefoon die redelijkerwijze op initiatief van volwassen personen tot stand dienen te komen, volstaan om de affectieve band te onderhouden en of het belang van het kind dan nog steeds moet wijken voor het algemeen belang.

2.3.2.9. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Het komt de Raad niet toe om zelf de belangenafweging te maken waarbij rekening moet worden gehouden met de specifieke individuele context van verzoekers zoontje (zie RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Dit komt de verwerende partij toe waarbij ze aan de hand hiervan dient te oordelen of het algemeen belang dat bestaat uit de bescherming van de openbare orde nog steeds primeert op het individueel belang, waarbij het belang van verzoekers zoontje op een concrete wijze dient betrokken te worden.

2.3.2.10. In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, is deze bepaling geschonden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Een schending van de beoordelingsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM inzake het hoger belang van het kind kan worden aangenomen.

2.3.2.11. De argumenten die de verwerende partij uiteenzet in haar nota, doen daaraan geen afbreuk. De verwerende partij doet in se niet meer dan te stellen dat rekening werd gehouden met de aanwezigheid van verzoekers minderjarige zoon in België, te wijzen op de veroordelingen die verzoeker heeft opgelopen en te betogen dat verzoekers familiale en persoonlijke belang *“in iedere hypothese”* ondergeschikt wordt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Ze wijst er nog op dat ze in deze beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid, dat er wel degelijk een afweging werd gemaakt tussen de privébelangen en het algemene belang en dat het feit dat verzoeker het er niet mee eens is, niet volstaat om een schending van artikel 8 van het EVRM te weerhouden. Hiermee brengt de verwerende partij niets in tegen de hierboven besproken kritiek van verzoeker dat de afweging in het licht van artikel

8 van het EVRM is geschied zonder het belang van zijn kind te concretiseren. In tegenstelling tot wat de verwerende partij betoogt kan verzoekers familiale en persoonlijke belang niet *“in iedere hypothese”* ondergeschikt wordt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde doch wel slechts na een behoorlijke belangenafweging waarbij alle relevante feiten en omstandigheden werden betrokken, m.i.v. deze die betrekking hebben op het belang van het kind.

2.3.2.12. Het gestelde in punt 2.3.2.10. leidt tot de conclusie dat artikel 8 van het EVRM in de aangegeven mate is geschonden. Deze vaststelling volstaat samen met de andere vervulde schorsingsvoorwaarden om de bestreden beslissing te schorsen. Dienvolgens dringt zich geen bespreking op van de overige onderdelen van het middel.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1. Verzoeker voert het volgende aan onder het kopje moeilijk te herstellen ernstig nadeel van zijn verzoekschrift:

“De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zal verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen, met name worden verzoekers grondrechten geschonden, zijn recht op een familie-, gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, (...).”

Verzoeker voert aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ertoe zal leiden dat hij verwijderd wordt van zijn vijfjarige zoon zonder enige vooruitzichten op een hereniging in de nabije toekomst. Hij zal geen persoonlijk contact meer kunnen uitoefenen met zijn zoon, nu hij te jong is om op zelfstandige basis contact tot stand te brengen en volledig afhankelijk is van de goede wil van verzoekers ex-partner om met zijn vader te kunnen spreken. Daarnaast is het noch financieel noch praktisch haalbaar dat verzoekers zoon hem zal komen opzoeken in Nigeria. Ten slotte zal verzoekers partner alleen achterblijven in hevige angst en onzekerheid.

Dit alles vormt een ernstige inbreuk vormt op hun familiale en psychische integriteit, hetgeen hen zal tekenen. Dergelijk nadeel is onherstelbaar. Ook de abrupte verdwijning van verzoeker uit het leven van zijn zoon is moeilijk te begrijpen voor hem, heeft een enorme psychologische impact en is geenszins in overeenstemming met het belang van het kind.”

2.4.2.2. Verzoeker kan gelet op de bespreking van zijn grief betreffende artikel 8 van het EVRM waarin het belang van zijn kind aan bod kwam (cf. punt 2.3) worden gevolgd. Ook de verwerende partij maakt in haar nota de verbinding tussen het moeilijk te herstellen ernstig nadeel en het door verzoeker aangebrachte middel. Immers kan hierin gelezen worden: *“Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt gesitueerd in de vermeende schending van de artikel 8, 12 en 13 van het EVRM. De verwerende partij heeft de eer te antwoorden door te verwijzen naar de bespreking van de middelen. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt niet aangetoond.”*

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

2.5. Aangezien werd voldaan aan de cumulatieve schorsingsvoorwaarden, wordt de bestreden beslissing geschorst.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee november tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA